

dygtig til at være Opdrager for Herrens Folk i den gamle Bagt, maatte han selv opdrages; han maatte selv i Skole for at blive „en Lærer i Israel“, og lang blev hans Skolegang, den varede hele 80 Aar; men da den var endt, var Discipelen ogsaa bleven Mester, fuldt udrustet til at tage Gerningen op, Gud havde bestemt ham til, og udføre den med en fast og sikker Haand. Ilden af balle kunde Moses i sine sidste 40 Aar udføre en Mission, hvortil der næppe findes noget Sidskifte hverken i Verdens eller Kirken Historie.

Den første Skole, Moses gennemgik, var hjemme hos hans Forældre. Gud maagde alt saa underligt med dette Drengsbarn af Levi Stamme, der blev adopteret af den ægyptiske Kongedatter, at han fik sin egen Moder til Amme og opvokste i sine Forældres Hus. Der kom Moses i Hjemmets Skole, der blev hans Hjerterliv dannet og fik Troens Stempel paatrykt, et Præg, det aldrig mistede.

Quora fik jeg ved noget om denne Skolegang? Det ved jeg fra Bibelen; thi der staar, at de var troende Menneſker (Heb. 11, 23), og det er en bekendt Sag, hvad troende, gudfægtige Forældre undervise deres Børn i, nemlig i Guds Ord. Mose Forældre, Miram og Joſef af Levi Stamme, Præstefamiliemænd, fortalte deres begavede og forhaabningsfulde Søn om Stabellens, Farafæstet, Syndebudet, om Syndfloden, om Patriarkerne, om Josef, om de dejlige Forfættelser om Mesſias, i hvem alle Nordens Slægter skulde blive velsignede, om den kommende Profet med Liv og Død i sit Hjerte og Sandhed til Salighed paa sine Læber.

Man taler om Skidestifter til Mosebægerne. Maaske ligger en Del af Aelden til første Mosebog ikke saa langt borte, som nogle mener: den strømmende gennem den Undervisning, Moses fik af sine Forældre, og Ordet forenede sig med Troen i Barnets Hjerte.

Ja, i Hjemmets Skole blev den Ervendelse under Guds Velsignelse lagt ned i Mose Hjerte, hvoraf han senere kunde sige: „Bispeha, Herren elsker Folkene; alle hans Vælgere er i hans Haand.“

Stolen i Hjemmet var den „forberedende Afdeling“ for Moses, „første Grade“ i hvilken hans Hjerte blev dannet til Troens Lydighed. Maatte dog vi, Forældre og alle andre, som har med Børns Undervisning og Opdragelse at gøre, aldrig glemme Guds Ords Magt og Indflydelse paa Barnehjertet og Barnets Liv.

Gjør har vi i den lutheriske Kirke dog faaet en dejlig Hjælp til vore Børns Undervisning i Kristendom i Luthers lille Katekismus. Maaske kan den have enkelte Mangler, men det er en velbesigtet Bog at bemærke.

„Hvad er Katekismus?“ spørger Biskop Bang i sin Forfaring. Han svarer: „Katekismus er Børnelærdommen, hvorved de dybt Børn skal rettes til at vokse op i Troen paa den Herre Jesus.“ Det er Ord, som er en Biskop værdig. Lad os bruge Katekismus med dette Maal for Øje. Og lad os saa ikke glemme de bibelske Fortællinger, den Ailde, som ogsaa Moses drak af, kun at den strømmer fyldigere og dybere for os.

Barnet vokser tidlig fra sin Stamme, bliver snart til Duktøj for Guds; ingen, blev han nok saa høj og gammel, vokser fra sin lille Lærebog.

Tiden gaar ogsaa for Moses, „han bliver stor“, bliver Ungling og saa avancerer han op i en anden Skole. Hans trykkelige Adoptivmoder lader ham nu hente op til Kongens Gaard, og der blev han igen sat i Skole. „Han blev oplært i al Ægyptens Viddom“, siger Stefanus om ham. Svormange saa dette saa omfatter, ja det ved vel ingen. Hvis det ogsaa gjaldt Ægyptens Teologi, ja da hjalp hans Forældre „teologiske“ Undervisning ham nok saa meget, at han ved Troen paa Zehova kunde driffe Gist uden at tage Skade.

I ørigt gjaldt Mose Undervisning jo nok de almindelige Kundskaber, som den Gang stod paa Dagordenen; han blev undervist og opdraget for at blive Statsmand, Soldat, Hærfører, Hofmand o. l.

Her var det, Mose Kandsbener og Regemestrefer blev udbillede, skærpede og rettede, og sandelig havde denne Skole sin Værdighed for ham, saa han blev den dygtige Mand, han blev. Han lærte at læse, saa et helt Folk lyttede (2. Mof. 24, 7), at prædike, saa hans Tale faldt som Duggen (5. Mof. 32, 2—3) og skrive, saa til Dato har der

kun været een, nemlig Moses, der formaagde at levere de Pentateuken til Guds Menighed.

Gud Skolegang, god Udbanelse har den største Værdighed — det er klarer jeg som en, hvis egen Udbanelse er bleven saa mangelfuld og brudstykket paa Grund af Forholdene, Tidernes Ugunst og Skolens Stilling iblandt os for 25 a 30 Aar siden. Vel er det faaledes, at Gud kan udruste sig Vidner af svage Medfæder, og det er en Kendsgerning, at han har kunnet bruge baade Hans Nielsen Hauge og Anders Stubbs trods deres Mangel paa Kundskaber. Men det er ogsaa sandt, hvad Spurgeon siger, „at der var Herre end ingen Brug for vor Viddom, han har endnu mindre Brug for vor Dumhed.“

Wisdom er bedre end Berber. Se at faa noget lært, i unge. Hjøst ikke din Ungdomstid bort, men gaa paa gode Skoler og lær noget godt og nyttigt, lær saa meget, du paa nogen Maade kan. Men glem saa for din „megen Lærdom“ ikke det mest ligefremme og almindelige. Læg Sind paa at „lære godt i Bog“; lær at lukke din Mund op og læs, saa det kan blive hørt og fortalet, hvor flere er samlede, — men bliv ikke nogen Straafæder, der sprænger Folks Trommeskinde. Ja, hvem der kunde mestre Læringens Kunst som vor Frelser, der kunde læse faaledes i Synagogen i Kafaret, at „alles Sjæle stirrede paa ham“.

Lær at skrive dit Modersmaal, saa endnu du selv kan læse, hvad du skriver. „Hvævel kan ikke lide Gaasfæjer“, siger Luther. Men derfor skal den ogsaa bruges, bruges flittigt, godt og klart, selv om vi ikke paa langt nær kan saa faa langt med „Gaasfæjer“, som Luther og mange andre.

Og lad os lære vor Bibel, selv om vi ikke skal være Professorer i Teologi. Man sagde om Frelseren: „Hvorledes ved denne Stritterne, da han ikke er oplært?“ (Jobb. 7, 15). Han havde aldrig gaaet paa noget Universitet, og dog havde han en dybtgaaende Indsigt i Bibelen. Det samme var Tilfældet med Kongemanden Stefanus, hvilket klart fremgaar af hans Tale i Apostolens Gerninger.

Ja, og lad os lære at elske og bruge vor Modersmaal, det danske Sprog. Det er sandt, at „det er bestigt og har saa mild en Klang“, og at „det smelter mere end fremmedes sprog“, blot man bruger det paa rette Vis.

Atter et Spring frem i Tiden. Moses bliver nu gradueret fra den ægyptiske Højskole i 40 Aars Alderen. Nu skal han paa en anden Skole. Men forinden et Mellemstadium. Han gaar en Dag ud for at se til sit Folk, Hebraerne, som han ikke har glemt i sin Opvækst, og lærer en Israelit. Det tager op i Moses og en Jøde. Det tager op i Moses, og han staar Ægypteren ihjel (ikke med sin Haand, siger Rabbinererne, men med sit Ord, som senere Peters Ord slog Ananias og Saffira).

Men her er mere end et almindeligt Overfald. Stefanus forklarer det faaledes: „Moses mente, at hans Brødre skulde have forstaaet, at Gud gav dem Frelse ved hans Haand; men de forstod det ikke.“ (Ap. 8, 7, 25). Ligesom Ægypteren blev slagen og gravet ned i Sandet, faaledes vilde Moses stille sig i Spidsen for en Bevægelse, der skulde behandle alle Ægypterne ligeværdig.

Ja, faaledes skulde det ogsaa gaa, men Tiden var endnu ikke inde til det. Her handlede den ægyptiske Prins og ikke Herren. Moses skulde endnu i en lang, en 40 aarig Skolegang, for at det profetiske i det nævnte Oprin kunde oplyses i ved ham. Han trængte til Indvirkning, hans iltre Natur til Opdragelse og Harmonisering. Derfor siger Herren: „Moses, du maa paa Universitetet ude i Midians Ørken, saa at du kan blive Kandidat for at være mit Folk fra Trældom til Frihed; du maa lære Tro og Laalmodighed; dit opbrusende Sind maa mildnes; du maa lære, at i Omvendelse og Stillehed skal din Styrke være“, at „min Kraft fuldkomnes i Stræblighed“. Saaledes kom Moses ind i Gyrdelivets Skole, i Familielivets Skole, ind i Stillehedens og Selvforsøvelsens Skole ude i Ørkenen. Nu lærte han bedre at være tro i det smaa, at være tilfreds i Stræblighed, at elske sine Medmenneſker, at bære over med den menneskelige Svagheit, at taale Børnetommel og at sætte sin Tilid helt til Herren, som han senere skriver saa dejligt om: „Den evige Gud er en Vølg, og herrede ere de evige Arme“ (5. Mof. 33, 27).

Saa endelig kom Tiden, da Moses kunde tage Embedsbeskæftigelse og faa sit Diplom af Herren selv. Det er i det bekendte Sagn: den brændende Tornebusk. Gaa nu, heb det til Moses, og udfør mit Folk af Trældommen i Ægypten. Men nu lod Moses sig ikke dimittere saa let, han vægrede sig saa meget. Men Herren overvandt alle Indvendinger og lovede Moses sin Bistand. Og da Moses saa havde modtaget sin Ordination og Kaldelse fra Israels Gud selv, saa var ogsaa færdig ind til gaa til sin Gerning for Midian. Nu skriver han frem, som den dygtige, taalmodige, ydmyge, modige Mand, der i Herrens Kraft tog sin Opværelse om som Medvirkningsmand og Leder for Herrens Folk. Banfælig var og blev Opværelsen, mangfoldige Hindringer taarede sig op for Moses, men han blinde sig ikke, men „fattede sit Ansigt som Flint“ mod al Modstand og Viddelse. „Han kom, han saa, han vandt“ alle Vegne; thi nu havde han lært at stride i Herrens Kraft.

Til Slutning har jeg kun dette at sige, dette Universitet, hvorpaa Moses var i Midian, det aabner og saa sine Døre for dig og mig; Viddelse Skole staar ogsaa aaben for alle med sine forskellige Afdelinger, Lektier og Metoder. Lad os ikke mene os for kloge til at lære noget der, men lad os ved Selvsjællens Vejledning og Opdragelse gaa i Overdagelivets Skole hos ham, der siger: „Lær af mig; thi jeg er fattigmodig og udmag af Hjertet.“ Gud lader det lykkes for den oprigtige!

En Kanjas '69er fortæller.

(Ved Jattigmand).

(Fortællelse.)

Scandia var grundlagt Aaret 1872, af et Selskab i Chicago, hvis Medlemmer var Skandinaver. Vi New Yorker kendte ingen Forstet, og vi kaldte dem Stuedes (Svenskere) under et, men der var nok baade Danske og Norske iblandt dem. De var i endnu højere Grad end vi vidende om vore røde Nabers uelstandige Karakter; men vi skulde tilføje mere om dem senere.

Et Par Folk, som boede i Byen, men havde et „Homestead“ Sydvest for denne, paa den anden Side af Floden (Scandia er paa den østlige Side) førte ud til deres Jord om Morgenen og kom ind igen om Aftenen.

En Fredag Aften som de ikke hjem til den sædvanlige Tid, og vi gættede straks, der var noget galt — vi ventede og ventede, indtil det blev for mørkt til at se den Patronisse ud at løge efter dem; men vi gjorde alt i Orden til at se den i tidlig natlige Morgen. Det slap vi dog fri for. Ved første Dagstur, da vi ikke har glemt i sin Opvækst, og lærer en Israelit. Det tager op i Moses og en Jøde. Det tager op i Moses, og han staar Ægypteren ihjel (ikke med sin Haand, siger Rabbinererne, men med sit Ord, som senere Peters Ord slog Ananias og Saffira).

Men her er mere end et almindeligt Overfald. Stefanus forklarer det faaledes: „Moses mente, at hans Brødre skulde have forstaaet, at Gud gav dem Frelse ved hans Haand; men de forstod det ikke.“ (Ap. 8, 7, 25). Ligesom Ægypteren blev slagen og gravet ned i Sandet, faaledes vilde Moses stille sig i Spidsen for en Bevægelse, der skulde behandle alle Ægypterne ligeværdig.

Ja, faaledes skulde det ogsaa gaa, men Tiden var endnu ikke inde til det. Her handlede den ægyptiske Prins og ikke Herren. Moses skulde endnu i en lang, en 40 aarig Skolegang, for at det profetiske i det nævnte Oprin kunde oplyses i ved ham. Han trængte til Indvirkning, hans iltre Natur til Opdragelse og Harmonisering. Derfor siger Herren: „Moses, du maa paa Universitetet ude i Midians Ørken, saa at du kan blive Kandidat for at være mit Folk fra Trældom til Frihed; du maa lære Tro og Laalmodighed; dit opbrusende Sind maa mildnes; du maa lære, at i Omvendelse og Stillehed skal din Styrke være“, at „min Kraft fuldkomnes i Stræblighed“. Saaledes kom Moses ind i Gyrdelivets Skole, i Familielivets Skole, ind i Stillehedens og Selvforsøvelsens Skole ude i Ørkenen. Nu lærte han bedre at være tro i det smaa, at være tilfreds i Stræblighed, at elske sine Medmenneſker, at bære over med den menneskelige Svagheit, at taale Børnetommel og at sætte sin Tilid helt til Herren, som han senere skriver saa dejligt om: „Den evige Gud er en Vølg, og herrede ere de evige Arme“ (5. Mof. 33, 27).

Springe lige ud i Bandet, som ingenies var ret dybt, men Flodbrinken var en 6 Fod høj her og lodret, saa han fik en lille Luftvej, før han kom ned i Floden. Han landede, eller rettere vandede, paa ret Sted — maaske en tredje Deel, som var bunden bagfter Bognene, tjente som Kor under Luftfarten. I kan tro, vi raabte Hurra! og gjorde Rar ad de forbløffede Indvånere, som nok stred denne vor Mangel paa pen Opførelse paa Regning, som vi senere maatte betale.

Da vor Mand fik sit Vejr igen, fortalte han os, hvordan det hang sammen. Han havde den forudgaaende Eftermiddag set en stærk Bølge „Krigere“ drage nordpaa og troede, det gjaldt et Overfald af Scandia; de var imellem ham og Byen, og han bevægede derfor ikke at prøve paa at komme hjem, men holdt sig med sin Kone skjult, indtil det blev mørkt, da de gik og fik deres Heste, som lyffeligvis var tjærede i en Lavning ude af Synne. De sprang stille for og førte sigte bort imod Syd for at forfølge at komme til Waterville, derfra Scandia blev overrumplet. Da de havde kørt nogle Mil, gjorde de Høst og besluttede ikke at køre længere i Mørket, medmindre de hørte Indvånere ved Scandia. Ratten forløb uden at de hørte noget, men hvilken angstelig Nat maad det ikke have været for dem! De tænkte faa, at Indianerne havde Værdne længere mod Nord og var dragne forbi, og de vilde køre over til Byen og fortælle, hvad de havde set, og ikke vove sig ud til deres Jord foreløbig. Fra en Bakke, som de maatte over, kunde de se ned til deres Gætte, og der saa de noget, der bevægede sig, og som med et fik forfærdelig travlt — deres Forspænd stod jo skarpt afteget imod Morgengrødet, og derfor blev det saa en Klugt for Livet, med det nye forfærdelige Udfald.

Fra nu af var Byen paa høvndt Krigsfod saalange jeg var der — Indianerne huserede slem i det omgivende Land, og vi hørte vel ikke det halve af de Ulykker, de gjorde, før end efter de var forbrødre — Jeg havde læst mig et Rattelogi i en Bog, der stod nær ved Hotellet — der var et Hotel i Udlandet af Byen — ja, hele Byen var for Resten dengang borte Udant. En Aften saa jeg en Mand hoppe op fra Flodbanken og løbe hen imod Hotellet — han fik Næse paa mig og kom hen til mig, og jeg kunde se paa hans forvildede Udtryk i Ansigtet, at noget rædsomt var haendet ham. — Jeg havde set ham før i Waterville, og han kendte ogsaa mig igen. Saa var een af sov, der var draget ud fra Waterville paa Buffalojagt med to Bøgne, før end vi havde truffet os tilbage fra White Rock. Der var ikke saa lidt Uroelighed for dem; men vi haabede, at de nok vilde slippe tilbage, da nogle af dem var erfarne Jægere.

„Svordan, det i sin Selvst var gaaet til, vil aldrig blive rigtig opklaret, da Indianerne nok skal tie stille, og Manden, Mr. McChesney, var saa fortraffet, at han ikke havde nogen klar Opfattelse af, hvordan det var gaaet for sig — kun syntes han at være sikker paa, at hans Kammerater var slaaet ihjel, men ikke saa ganske sikker paa, at han selv var sluppen med Livet. Han fik mig til at gaa med sig og indstaa for hans Troværdighed, hvad dog næppe behøvedes, da hans Tilstand — forhængret, forveenet og udbølet — var Rindnesdybt nok, og en stærk Krop af os gjorde sig hurtigt færdig til at gaa ud og søge efter hans Jagtkæller, og vi tog ham med os for at vise Vej; men han var en daarlignende Jæger og fandt kun det Sted, hvor han havde ligget i et Skjul i et Kilekrat ved Flodbredden. Han sagde, Indianerne havde søgt efter ham, og han troede sig opdaget flere Gange, naar de passerede forbi og fagede lige ind i Krattet; men til sidst maad noget have skræmt dem, thi de justige tilbage som en Stormvind. Han var bleven helt forvildet og kunde ikke orientere sig nok til at vide, i hvad Retning vi skulde søge efter Bognene, saa vi maatte stole paa os selv.

Vi var gaaet over Floden ved Scandia, og marcherede Nord paa den vestlige Side, og havde truffet White Rock Parken nær dens Runding og var nu omkring 10 Mil fra Byen, da vi fandt Bognene, men ingen Lig ved dem. Bognene var fulde af Buffaloafald og Guder, der vilde have bragt Ejerne en anseelig Sum, men nu var de ødelagt. Indianerne havde slaaet dem i Stykker, og Skødet turde ingen bruge af Frygt for Gift.

Da vi ikke fandt dem, vi søgte, omkring ved Bognene, bestemte vi os til at dele os i to Gøld; det ene skulde vedblive opad og det andet vade Floden og søge nedad den, som var den Retning vi antog, de forfulgte vilde tage, hvis de var slupne over Floden. Det blev ogsaa aftalt, at om den ene Afdeling hørte Stud fra den anden, skulde den øjeblikkelig komme til Undsætning.

Jeg var med Flodden, der vadede Floden. Bandet var ikke dybere end til Væltet ved paa voksne Mand, og vi slap let over og op paa den modfælte Brink, hvor vi blev staaende laanfaaledes, for der lige foran os — — — Naar jeg hører og læser om Helte, der læg Døden lige op i Ansigtet, saa ma jeg vel tro, at der er faabanne, men under vidt forskellige Omstændigheder fra den pinlige Stilling, hvori vi pludselig befandt os — — — I samme Øjeblik, som vi fik Næse paa de døde, der laa udfraakte paa det nedstrømmede Grønskaar, hørte vi det atfalte Signal, efterfulgt af en rødselsfuld Gylen. Vi havde ingen Tients Rødselslyst med os, der kunde fortælle os, hvilken Stamme havde Eneret til disse Krigslyst; men vi var visse paa, at det var indianer, og at det gjaldt om at komme vore Kammerater til Hjælp. Over Floden gik det igen — har I prøvet paa at løbe i Band — det er udføreligt for en Mand af min Størrelse, og den Dag er den mest travltende, jeg har oplevet i mit Liv; men de store presede paa, og vi maad vilde blive tilbage og slagtes for os selv.

Vi forfattede Løbet paa den anden Side, ansporet af nogle hvide Gyl og da, som vi nu kunde skelne kom fra vore Stalbrøders Strubler. Var det deres Dødslyst? — Vi fik snart Vished, og om vi havde været dem nær nok, tror jeg, vi kunde have knuset dem, saa glade blev vi. Det var Smet af en fræbelig og Buffalo, der havde loffet Ringene til Aftrækkeren. Gylene kom af sig selv, hver Gang der skedes Vøm, som nok var hver Gang, for den stakkels Skav kumpe af Sted, saa godt han kunde og blev snart borte bag en Bakke; de efterfølgende Gyl, fortalte de os, var for at lade os vide, at de var levende; vi havde bare ikke foriaaet dem rigtig; men til vor Udforsyning tjente, at vi havde glemt at betagte en Gøbej for Gyl. Vore Følelser, var saa overfyldte, at der ikke var Rum for Brede paa vore uorne Kammerater, og det var godt, at de ligesom fik en lille Svile paa Vejen tilbage; thi det, der vilde sig for os, da vi havde krydset Floden igen, gjorde foraget Skrav paa dem.

Paa en Vlet, ikke større end denne Skoleline, laa 6 Lig, splittetragne, som havde et Par Morgenluft af rødt Klæde paa; han var den eneste, der var skulperet, men Skælven var tabt eller smidt der tet ved ham. Det havde regnet med Stif og Stud, og „Gamle Vur“ fra Waterville — han kendte mange af os — havde to Pile i Brystet. Vi drog dem ud, men fik kun Stærterne. En af vore Mand sagde, de havde Siour-Stammens Mark. Et Par af de døde var unge Mand fra Michigan, der var kommen vestpaa netop for at gaa paa Buffalojagt. Den første blev ogsaa deres sidste. I kan, bedre end jeg kan fortælle, forestille jer, med hvilke Følelser vi stod ved disse Lig. De var af vor Race, og vor Sympathi laa hos dem, og der var ingen, som talte den røde Mandens Sag, men han vil næppe blive kendt saa holdig, som vi fandt ham, naar hans Natur og Sindsmaade bliver taget i Betragtning. Han vilde kun fortaale den Gang vor Linien mellem hans og de „Mego Ansigtet“ Jagtkæller, og den hvide Mand respektede ikke hans Nættigheder, men jagede paa hans Grund. Mr. McChesney sagde endvidere, at nogle af Jagtkællerne havde stude efter Indianerne, der paa lang Afstand havde slaaet dem den sidste Dag, de førte — dette var en Fornæmelse, der fordrøede Vlod, og tillige en Udforsyning til Kamp. Men deres hvide Brødre havde stillet dem et bedre Eksempel naar Vælgelighed til Ravn var paa deres Side. Men vi søgte ingen Undskyldning for Indianernes Sværk, og med foraget Sad i Hjertet mod dem og Sorg i Sind over vore faldne Brødre begrov vi dem, saa godt det lod sig gøre. Vi lagde dem to og to sammen og gik tilbage til Scandia, undrende paa, om vi engang skulde møde en lignende Stakne; thi nu vilde vi ved vore egne Følelser, at det vilde blive en Krig paa Arnen, ogsaa fra den hvide Mandens Side.

25-Year Guarantee
Every Starck Piano is guaranteed for 25 years. This guarantee has been the basis of our 35 years of piano experience, and the reputation of an old-established, responsible piano house.

50 Free Music Lessons
To every purchaser of Starck Pianos, we give free music lessons, in one of the best known schools in Chicago. These lessons you can take in your own home, by mail. This represents one year's free instruction.

2nd-Hand Bargains
We have constantly on hand a large number of slightly used and second-hand pianos of all standard makes taken in exchange for new Starck Pianos and Player-Pianos. The following are a few sample bargains:

Weber \$110.00
Chickering 95.00
Steinway 90.00
Kimball 85.00
Starck 195.00

Send for our latest complete second-hand bargain list.

P. A. STARCK PIANO CO., 1081 Starck Bldg., CHICAGO

DANA COLLEGE

Tillyder Undervisning i følgende Kursus:

PRO SEM.: Fireaarigt og forbereder til Adgang til Trinitatis Seminarium.

NORMAL: Har Ret til at udstede State Certificates, First and Second Grades.

ACADEMY: Fireaarigt. Full Anerkendelse for Arbejdet gives ved højere Skoler.

FORRETNING: Bogføring og Stenografi (Gregg System af Stenografi).

MUSIK: Klaver, Orgel, Violin, Sang.

Betalning i Forskud per Termin

Skriv efter nyt Katalog til

DANA COLLEGE,

BLAIR, NEBRASKA.

Starck Pianos

No Money in Advance — Satisfaction Guaranteed — Lowest Net Price in Every Place — Easiest Terms — A Saving of \$100 to \$200 — From Factory Direct

30 DAYS' FREE TRIAL IN YOUR OWN HOME

We will ship you a beautiful Starck Piano for 30 days' free trial, in your home. No cash payment required. All we ask is that you will play upon, use and test this piano for 30 days. If, at the end of that time, you do not find it the highest grade, sweetest toned and finest piano in every way, that you have ever seen for the money, you are at perfect liberty to send it back, and we will, in the event, pay the freight both ways. This Starck Piano must make good with you, or there is no sale.

Save \$150.00 or More

Easy Payments

25-Year Guarantee

50 Free Music Lessons

2nd-Hand Bargains

Starck Player-Pianos

Piano Book Free

P. A. STARCK PIANO CO., 1081 Starck Bldg., CHICAGO

Udbred vore Blade.

Læs nedenstående Tilbud.

For at interessere saa mange som muligt i Arbejdet for Udbredelse af Samfundets Blade har vi besluttet for Nov. og Dec. Maaned i Aar at gøre følgende Tilbud:

1. Enhver tiltrædende Golber, der betaler for et Aar i Forskud, faar Bladet frit til Nytaar.
2. Abonnentsamlere jaar som Præmie for hver Dollar af nyt Abonnement paa familieg Samfundets Blade, og efter eget Valg fra vore Fortegnelse til en Værdi af 50 Cts.
3. For hver \$10.00, der indbetales for nye Soldere til Bladene, faar Samleren en ekstra Præmie til Værdi af \$1.00. Altsaa søger til en Værdi af \$6.00 for \$10.00 i Abonnement.

Det er at haabe, at mangen rundt om i Menighedene vil benytte sig af dette yderligere Tilbud til at skaffe sig en Forsøgelse til sit Bibliotek uden eget Ublæg, og samtidig yde vor Bladvirksomhed en værdifuld Støtte.

Ligeledes gives ved dette Tilbud en udmærket Anledning for Ungdomsforeninger o. l. til at saa grundet eller foragte Biblioteker uden kontant Udgift. Naar en Forening tager sig alvorligt af Sagen, vil det i de fleste Menigheder være en forholdsvis let Sag at skaffe et betydeligt Antal nye Soldere.

Om! Tilbudet gælder alle Samfundets Blade — „Danſkeren“, „Kirkebladet“, „Vørnebladet“ og „De Unges Blad“.

R. B. Vi har endnu nogle faa tilbage af de fortrinlige „Munition Leaflettes“, som vi brugte til Præmier i Fjor. Saa længe de varer, faas en af dem frit tilsendt for 3 ny Soldere til „Danſkeren“ eller for \$4.50 Abonnement paa familieg Blade.

Danish Lutheran Publ. House,
Blair, Nebr.

Dampskibsbilletter

med

Cunard Liniens store hurtige Skibe

selges af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
BLAIR, NEBR

(Here).